

Voorwoord

Het was zo'n typische zomeravond. Eind augustus, de zomer was nog lang niet voorbij. Geen wolkje aan de lucht en bijna dertig graden. De laatste week van puur genot, voor veel mensen, voor ze op 1 september weer aan het werk moesten. Het luie, gezapige gevoel van de laatste week van de vakantie. 's Avonds buiten eten, natuurlijk. De terrasjes vol, geroezemoes op straat, niemand die aan slapen dacht.

Rond halftien stonden steeds meer mensen van tafel op, wat vroeg is voor Spanje. Ook voor Collblanc, de drukke volkswijk aan de rand van Barcelona. In de smalle straatjes ontstond een kleine processie, richting het licht dat boven de kolos uitsteeg die je pas kon zien als je de laatste hoek om liep. De mensen hadden er zin in; FC Barcelona was net voor de zomer voor het eerst in zes jaar weer eens kampioen geworden.

Liefst 91.826 mensen vulden de majestueuze tribunes van het Camp Nou. In T-shirts, topjes, rokken, korte broeken. De aftrap was om tien uur. De wedstrijd ging om

de Joan Gamper-trofee, de traditionele seizoensopening van Barça. De tegenstander was Juventus. Giovanni van Bronckhorst scoorde een mooi doelpunt, aankoop Mark van Bommel debuteerde voor het eigen publiek, Frank Rijkaard was de rustige coach op de bank. Het werd 2-2, en de Italianen wonnen na strafschoppen. Het was inmiddels al na middernacht, de woensdag was donderdag geworden. En het was nog steeds zwoel.

Maar dat deed er allemaal niet toe. Iedereen had het maar over één ding. Over één man. Een jongen, eigenlijk nog, die zomer achttien geworden. Lionel Andrés Messi. Na die avond, 24 augustus 2005, zou voor de supporters van FC Barcelona niets ooit meer hetzelfde zijn. Voor de hele voetbalwereld eigenlijk, maar niemand die dat nog kon beseffen. Alles moest nog gebeuren, na dat uur aan fabuleuze dribbels, een enkele assist en een publiekswissel, met die ruim 90.000 mensen die gingen staan om te applaudisseren voor het joch dat de meesten die avond voor het eerst zagen voetballen.

Er zijn drie generaties supporters van FC Barcelona. De jongste, iedereen geboren vanaf de jaren tachtig – en nog veel meer die van de millennials daarna –, is de meest gelukkigste. Kan zich ook niet voorstellen wat het vroeger was, aanhanger zijn van de *blaugranas*. Misschien dat de verhalen van de grootouders, de eerste generatie, een beetje een beeld kunnen geven. Opa's, vooral, en enkele oma's die altijd als ze naar het Camp Nou gingen hetzelfde

de zeiden: *'Avui patirem.'* Vandaag zullen we lijden, afzien. Naar Barça gaan was geen middag of avond van vermaak. Tussen 1950 en 1990 werd de club zes keer kampioen van Spanje. Zesmaal in veertig jaar. Aartsrivaal Real Madrid drieëntwintig keer. En die won ook nog eens zes keer de Europa Cup voor landskampioenen. FC Barcelona haalde, en verloor, twee keer de finale.

De zonen en dochters van die grootouders kregen dezelfde fatalistische voetbalbeleving vanaf de wieg mee. Als pasgeboren baby werden ze al direct *socio* gemaakt, want dat hoorde er wel bij, de eeuwige en al vroeg aangeleerde trouw, maar daarmee werden ze ook gedoemd tot lijden, elke week weer. En dat deden ze ook.

Jordi Puntí is van die generatie. Geboren in 1967 was het ook voor hem lang, heel lang, absoluut geen pretje om aanhanger van FC Barcelona te zijn. Vanaf 1973 kwam Johan Cruijff de in eeuwige duisternis gehulde club even verlichten, met het eerste kampioenschap in veertien jaar. Daarna werd het weer donker, tot Cruijff in 1988 als trainer terugkeerde om met vier landskampioenschappen op rij en de allereerste Europa Cup 1 een einde te maken aan dat minderwaardigheidscomplex van de Barça-supporters, dat overigens ook veel te maken heeft met de volksaard van de Catalanen, decennialang murw gebeukt door de onderdrukking van generaal Franco. Overbekend is het verhaal dat het Camp Nou de enige plek was waar ze in het openbaar Catalaans konden praten, durfden te praten.

Tot Cruijff trainer in het Camp Nou werd, had Jordi Puntí in zijn hele jeugd, en begin van de volwassenheid, tot zijn vierentwintigste jaar, slechts twee kampioenschappen van zijn favoriete club meegemaakt. Twee keer als fanatieke fan feest kunnen vieren met je helden. Helemaal niets. En zo, honderdduizenden andere Barça-supporters als hij. Een generatie die, net als de voorgaande, zich al verzoend had met de gedachte dat dat haar hele leven zo zou blijven. Het hoorde bij het *culé* zijn, het lijden, het afzien.

Tot Cruijff dus kwam. Lange tijd leek de Nederlander voor eeuwig de allergrootste, bijna enige weldoener uit de geschiedenis van FC Barcelona te blijven. Er zal ook altijd aan hem gerefereerd blijven worden als de man die, met zijn onnavolgbare talent en revolutionaire ideeën, het aantrekkelijke voetbal van Barça heeft bedacht, ontwikkeld. De gedachte dat je én mooi kunt spelen én grote prijzen kunt winnen. Op de achtergrond deed de Amsterdammer echter nóg iets heel belangrijks, iets wat van onschatbare waarde is gebleken: tegen de mannen in de jeugdopleiding, de scouts en de trainers, zei hij dat ze niet, zoals mode was, talentvolle voetballertjes alleen maar op hun lengte en kracht moesten selecteren. Klein en fijn mocht ook. Móést zelfs, van Cruijff.

‘Zonder Johan Cruijff hadden wij hier niet gestaan,’ zei Xavi Hernández (1,68 meter), nadat hij samen met maatjes Andrés Iniesta (1,71) en winnaar Leo Messi (1,70) in 2010 het stralende podium van de Gouden Bal had ge-

vormd. Drie ‘kleintjes’ als de besten van de wereld.

Crujff ontdekte Messi niet, maar had wel het tapijt voor kleine mannen als de Argentijn uitgerold; een verlegen jochie dat op zijn dertiende, toen hij met zijn vader in Barcelona belandde, nog geen anderhalve meter mat. Bijna twintig jaar later is Lionel Andrés Messi de grootste die FC Barcelona ooit heeft gehad, de belangrijkste, de beste, de man die Crujff van die ‘eeuwige’ troon heeft gestoten.

De jongste generatie, die van de eenentwintigste eeuw, heeft er maar geluk mee. Nog steeds. Barça-supporters van twintig jaar en jonger hebben nooit op prijzen en uitzinnige feesten hoeven wachten, hebben vrijwel nooit hoeven lijden in het stadion of voor de televisie. Zijn gaan denken dat dat gewoon hartstikke normaal is, vrijwel alles winnen. Hun jeugd als Barça-fan is als het palmares van Messi bij de club: vierendertig titels, waaronder tien landskampioenschappen en vier keer de Champions League.

En de mannen en vrouwen van de generatie van Jordi Puntí, en ook nog een flinke groep van hun ouders, wrijven zich de ogen uit, eerder verbaasd dan verheugd dat zij dit nog hebben mogen meemaken. Als je uit de schaarste komt, waardeer je de overvloed nog meer.

Maar het zijn niet alleen die prijzen. De titels. De feesten. Of wel, de feesten wel. Want dat is het: een wedstrijd met Messi is altijd een feest, en niet alleen voor Barça-supporters. Al sinds die memorabele zomeravond in 2005. Hij is ouder geworden, maar jong gebleven. Hetzelfde

voetballertje dat ooit in Rosario op straat dartelde, niet verpest door de wereld, door het keurslijf van het voetbal, door het miljoenensalaris dat vaak voor een snelle verza-diging zorgt. Leo Messi is blijven voetballen, dribbelen, schieten, genieten. En de wereld geniet met hem mee.

Edwin Winkels

Voorwoord

Er zijn veel manieren om erachter te komen wie je favoriete speler is. Het voetbalplaatje uit je jeugd dat je hebt bewaard, weggestopt in een doosje als een koning in ballingschap, en dat je alleen nu en dan bekijkt als je in een nostalgische bui bent. Het verschoten voetbalshirt met zijn naam dat je talloze keren hebt gedragen en dat om de een of andere mysterieuze reden altijd geluk brengt bij de finale. De video's op YouTube van zijn acties en doelpunten die een fanaat zoals jij – maar met meer vrije tijd – heeft verzameld zodat je ze in een oneindige loop kunt bekijken. In de tijd dat Romário mijn favoriete speler was, had ik een videoband van de dertig doelpunten die hij beloofde (en daadwerkelijk maakte) in één seizoen. Meer dan eens, als Barça verloor of in een moeilijke periode zat, nam ik bij wijze van pijnstiller mijn toevlucht tot die video. Het werkte. Ik heb het over seizoen 1993-1994, toen Romário de Trofeo Pichichi won, de trofee voor topscorer van de Spaanse Primera División. Nu vinden we dat aantal bijna normaal omdat

we verwend zijn met Lionel Messi, maar toen was het een bovennatuurlijk fenomeen. Veel van die doelpunten leken zelfbedacht, alsof niemand eerder dat zo had kunnen doen: *la cola de vaca*, de ‘koeienstaart’, waarbij hij met de bal aan de voet plotseling 180 graden draaide om Rafael Alkorta het bos in te sturen, zijn lobjes en korte sprintjes van amper twee meter, zijn zachte maar precieze tikjes of snelle slaloms, hoe hij half ingedraaid het spel volgde, als een roofdier op de loer... Het klinkt misschien als heiligschennis, maar telkens als ik dat repertoire aan doelpunten en acties bekijk, heb ik het gevoel alsof het een voorproefje is van wat we de afgelopen tien jaar hebben gezien. Alsof het *Dream Team* het voorprogramma vormde voor het spektakel dat Xavi, Iniesta, Puyol, Busquets, Messi en consorten ons voorschotelden, vooral in de jaren dat ze door Pep Guardiola en Tito Vilanova werden getraind.

Hoewel de kalender maakt dat we het voetbal als een lineair fenomeen zien dat voortschrijdt in de tijd en zich elke wedstrijd vernieuwt, nieuwsgierig makend naar de uitslagen en de kampioenen die zich opnieuw moeten bewijzen wanneer het nieuwe seizoen zich aandient, zie ik het graag als een plek waar verleden en heden door elkaar lopen en – zoals in de beroemde gedichten van T.S. Eliot – soms zelfs de toekomst beïnvloeden. Uiteraard geef ik in dit boek voorbeelden van mijn obsessies. Voetbal is ook het domein van de herinnering omdat het je, als je er warm voor loopt tenminste, in staat stelt te-

rug te gaan in de tijd, vedettes nogmaals te zien, verloren finales te vergeten, de plaats van je helden in te nemen, herinnering en verlangen in elkaar te laten overvloeien. Ik herinner me doelpunten die in werkelijkheid helemaal niet gescoord werden, die tegen de lat kwamen of net ernaast, en pas jaren later in mijn herinnering maakte een andere speler ze in een andere wedstrijd af. Hij maakte een doelpunt, maar eigenlijk maakte hij er twee: één in het heden dat hij vierde en één in het verleden dat alleen ik vierde. Wat ik wil zeggen is dat voetbal nog leuker wordt als je het als een parallelle wereld ziet. Als een religie, zo je wilt, of als een filosofisch systeem of een gevecht tegen het toeval. Iedereen ziet een andere wedstrijd, we zijn allemaal coach, en een professionele schaker en een dichter kunnen onmogelijk dezelfde wedstrijd zien.

Terug naar het begin. In mijn geval is een van de vele redenen waarom ik besloot dat Leo Messi mijn favoriete speler aller tijden is, het feit dat ik soms over hem droom. Voor zover ik mij herinner, droomde ik vroeger alleen weleens over een actie van Ronaldinho of over een mooie combinatie zonder te kunnen zien met wie, vlak voor een Barcelona-Real Madrid (die wij wonnen, natuurlijk). Over Messi daarentegen heb ik meerdere malen gedroomd. Ik droomde een keer dat ik zijn vader was en hem zijn ontbijt voorzette op de bar van een kantine, waarschijnlijk in Rosario (waar ik nog nooit geweest ben). Ik droomde eens dat we familie waren, dat ik een

oudere broer was en samen met hem in een lege bus zat die bij een verlaten voetbalstadion geparkeerd stond. Ik droomde dat ik hem schitterende doelpunten zag scoren, dribbelend alsof hij de zwaartekracht te snel af was, en dat zijn acties zich voor mij ontvouwdeden als een wonderschoon noorderlicht. Meestal was Messi in deze dromen alleen, en op grond van dat feit zou een freudiaanse psychiater vast meer over mijzelf kunnen vertellen dan over de Argentijn, maar ik zie het – ik wil het zien – als een band die het heden overstijgt, een relatie die zich in de vluchtige wereld van mijn onderbewuste afspeelt. Hij weet het niet, maar hij heeft me vaak gelukkig gemaakt met zijn spel, zowel in de realiteit van het heden als in de fictieve wereld van mijn dromen.

Het idee voor dit boek ontstond als een poging om dit geluk voor mijzelf te verlengen, eerder dan het te willen doorgronden. Italo Calvino definieerde de kenmerken waarover de literatuur van de eenentwintigste eeuw zou beschikken en het blijkt dat Messi ze allemaal heeft: lichtheid, snelheid, exactheid, zichtbaarheid en veelvoudigheid (daarover later meer).

Op de voetbalplaatjes die ik als kind spaarde, stonden meestal twee afbeeldingen: een waarop de voetballer gehurkt poseerde en een waarop hij in actie te zien was; een doelpunt scorend of de bal controlerend – of tegenhoudend in het geval van een keeper. Messi illustreert deze twee posities als geen ander: zijn rust op het middenveld, zijn langzame passen en dan ineens zijn gecontroleerde

snelheid. Misschien zou je dit boek kunnen omschrijven als een bewegend voetbalplaatje, zo'n korte video waar het internet momenteel vol mee staat en die een complete actie in tien seconden samenvat. Alleen zal ik de beweging er met mijn woorden aan toevoegen: enigszins geïnspireerd op het voorbeeld van de Franse schrijver Raymond Queneau zal ik een paar stijloefeningen proberen te schetsen naar aanleiding van het personage Messi. *Deconstructing* Messi. Messi herschrijven. Hij is de hoofdpersoon van elke tekst, de duizend-en-een gezichten van stijl, en mijn oefening bestaat eruit op deze pagina's vat te krijgen op de schoonheid, de gretigheid, de virtuositeit, het moderne karakter, de obsessie en het instinct, naast een heleboel andere kenmerken, van een voetballer die de beste uit de geschiedenis is. Het is dus heel waarschijnlijk dat de woorden 'Messi', 'doelpunt' en 'Barcelona' het meest zullen opduiken – goed dan, ook 'Argentinië' natuurlijk – maar dat zal niemand verbazen, toch?

Deze pagina's verkeren in een gelukkige omstandigheid: ze zijn nog niet af. Het gaat om een *work in progress*, een wedstrijd die nog bezig is. Zolang Messi nog professioneel voetbalt, kunnen sommige passages nog veranderen – zullen sommige passages nog moeten veranderen. Ik heb het niet alleen over de kille statistieken die zijn unieke traject samenvatten, maar ook over de emotie, het enthousiasme, de capaciteit om zich in elke wedstrijd te vernieuwen en oplossingen te bedenken die

we tot dusver in het voetbal niet voor mogelijk hadden gehouden. Zoals een kunstschilder die een nieuwe kleur bedenkt, omdat hij niet genoeg heeft aan de kleuren op zijn palet.

Ik herschrijf dit voorwoord precies een jaar nadat het boek voor het eerst verscheen, in april 2018. In de afgelopen twaalf maanden heeft Messi de teleurstelling moeten incasseren van het WK in Rusland – het hoogste doel voor een Argentijnse voetballer – maar met FC Barcelona heeft hij ons toch een serie gedenkwaardige acties geschonken, die bij bewonderaars en journalisten eens te meer de vraag oproept: waar ligt zijn grens?

Om een paar concrete voorbeelden te geven: denk aan de overwinning op Tottenham Hotspur in de groepsfase van de Champions League in oktober 2018. Barça sleepte op Wembley opnieuw een overwinning (2-4) in de wacht met een wervelend spel van Messi, inclusief twee doelpunten en twee keer een schot op de lat, waarbij het vooral duidelijk was dat hij een team leidde dat samenwerkte om briljant en effectief voetbal neer te zetten. Die avond waren er veel Britten die Messi opeens herontdekten, terwijl ze als typische eilandbewoners meestal een beetje minzaam spraken over de 10 van Barça – alsof ze wilden zeggen dat hij ook weer niet zoveel voorstelde.

Je zou kunnen denken dat hij alleen voor belangrijke wedstrijden alles uit de kast haalt, maar in de Spaanse Liga heeft hij ook zeker een aantal geniale acties laten zien, van het soort dat de hele wereld rondgaat. Als ik uit dit

seizoen een moment moest kiezen dat in het collectieve voetbalgeheugen zal overleven, dan zou dat de wedstrijd tegen Real Betis zijn, in het Benito Villamarín-stadion (1-4) in maart 2019. Messi maakte een hat-trick, drie doelpunten als kroon op zijn spel waar je eindeloos naar kunt blijven kijken: hij krijgt de bal van Rakitić op de rand van het strafschopgebied, een beetje naar links, en werkt hem meteen weg met een fabuleus, onmogelijk schot van een nanotechnologische precisie, de bal bijna liefkozend om hem subtiel omhoog te wippen over doelman Pau López en onbereikbaar in de lange hoek te schuiven. Het is alsof hij iets heel gewoons heeft gedaan, zo eenvoudig lijkt het, maar onmiddellijk weet iedereen die het op dat moment ziet dat het buitengewoon is, het werk van een virtuoos. Ondanks hun nederlaag klappen zelfs de aanhangers van Betis voor hem en ze scanderen zijn naam: ‘Messi, Messi, Messi!’ Ze zijn dankbaar dat ze hem live kunnen zien spelen. (In dezelfde wedstrijd maakte Luis Suárez trouwens een doelpunt door in slalom naar voren op te stomen en vier tegenstanders te passeren; het had een doelpunt van Messi op zijn best kunnen zijn. Behalve dat het onderstreept hoe goed de twee spelers op elkaar ingespeeld zijn, zou je het kunnen zien als een overgedragen doelpunt: de bravoure en inspiratie die zijn teamgenoten krijgen als ze met Messi spelen.)

Een van de dingen die Barça-aanhangers en andere voetbalfans zich vaak afvragen, is wat Messi gaat doen

als hij stopt met voetballen. Omdat deze sport bestaat in een heden dat zich met elke wedstrijd vernieuwt, lijkt die datum nu nog onvoorstelbaar ver weg, maar tegelijkertijd weten we dat het onvermijdelijk is, dat we hem vroeg of laat zullen moeten missen. Nu Messi tweeëndertig is (in juni 2019), speelt hij al meer dan vijftien jaar op het hoogste niveau. Soms, als ik video's uit andere tijden bekiijk, verrast hij me opeens: ik zie hem naast Ronaldinho, naast Villa, naast Xavi, naast Iniesta, naast Alves, naast Neymar juichen en bedenk dat die beelden iets onwerkelijks hebben. Messi verandert natuurlijk, hij ontwikkelt zich fysiek en past zich aan nieuwe omstandigheden aan, maar zijn uitstraling en zijn stijl geven hem iets van een Dorian Grey. Alsof doelpunten maken en records verbeteren hem jong houden. In feite zijn de kenmerken die dit seizoen het meest opvallen zijn spelplezier en opgewekte vastberadenheid, ondanks zijn competitieve karakter, alsof hij zich heeft bevrijd van de druk van de leeftijd en begrijpt dat hij van elk moment moet genieten.

Als ik alles bij elkaar genomen naar de toekomst kijk en me Messi's laatste traject probeer voor te stellen, dan kan ik me niet indenken dat zijn voetbalspel in het slop raakt. In de loop van de jaren heeft hij laten zien hoezeer hij zich weet aan te passen en maat weet te houden, en instinctief het maximale rendement weet te halen uit zijn sterke punten die hij op het gewenste moment kan inzetten, of het nu gaat om snelheid, spelinzicht of het

VOORWOORD

doorzien van de zwakheden van de tegenstander. Die voortdurende vernieuwing, elke wedstrijd weer, is ook een enorme stimulans om hem tot het einde toe te blijven zien spelen. Daarna hebben we altijd de herinnering nog en het plezier er steeds weer over te vertellen.

Jordi Puntí
Barcelona, juni 2019

1

Debuut

Laat ik maar meteen met de deur in huis vallen: Leo Messi debuteerde in het eerste elftal van Barcelona met een nederlaag die verder geen gevolgen had: 2-0 in een vriendschappelijke wedstrijd tegen Porto om het nieuwe Estádio do Dragão in te wijden. Dat was op een zondag, 16 november 2003, en vandaag de dag zouden veel Portugese fans graag gewild hebben dat hij zijn eerste doelpunt uit de geschiedenis in dat stadion had gemaakt. Helaas. Zijn debuut volgde het geijkte patroon van het leven van een jonge voetballer. Op een dag word je gevraagd voor een vriendschappelijk duel met het eerste, je mag mee met de grote jongens, je bekijkt hen met een mengeling van schuchterheid en bewondering, en dan, twintig minuten voor het einde van de wedstrijd, laat de coach je het veld op komen. Voordat je gaat spelen lijkt die kans een gods-geschenk; achteraf kwel je jezelf met de gedachte aan alles wat je had kunnen doen, maar niet deed. Bij Messi was dat zeker zo: de nacht ervoor deed hij van de zenuwen geen oog dicht en de dag erna baalde hij ervan dat hij een

mooie scoringskans had laten liggen. Maar onlangs zag ik de wedstrijd opnieuw en achteraf, met de kennis van nu, is het makkelijk te zien dat die kleine jongen met zijn veel te wijde shirt een beetje fleur gaf aan een voor de rest nogal landerige novemberavond in Portugal, toch al geen uitbundig land. Tot het punt dat je je afvraagt wat er gebeurd zou zijn als hij langer op het veld had gestaan, of zelfs vanaf de eerste minuut.

Aangezien de meeste spelers van het eerste elftal die middag met hun nationale ploeg moesten spelen, had Frank Rijkaard een gelegenheidsopstelling gemaakt: Jorquera in het doel, Oleguer, Márquez, Navarro, Gabri, Xavi en Luis Enrique waren de bekende namen, de overige spelers kwamen uit lagere elftallen. Na de rust vonden de voor een vriendschappelijke interland gebruikelijke wissels plaats, omdat iedereen een kans moet krijgen, en in de 74e minuut was daar eindelijk het allereerste begin, de Alfa, de Gouden doop, de Oorsprong: Messi zette zijn eerste schreden nadat hij het veld op was gesprongen als wissel voor Fernando Navarro. Hij droeg nummer veertien, een onvervalst cruijffiaans voorteken. Terwijl hij naar de plek liep die de coach hem had aangewezen, zei de verslaggever van de Portugese televisie: 'In Catalonië zeggen ze dat hij hen aan Maradona doet denken.'

Nu vinden we die opmerking logisch en zelfs een beetje voor de hand liggend, maar toen moet dat heel gewaagd hebben geklonken. Messi was zestien jaar, vier maanden en drieëntwintig dagen oud. Hij was de op drie na jongste

speler die in het eerste debuteerde, na Haruna Babangida – die onder Van Gaal debuteerde toen hij vijftien jaar, negen maanden en elf dagen oud was – en de legendarische Paulino Alcántara, de geweldige aanvaller die in zijn debuutwedstrijd in februari 1912 drie doelpunten scoorde toen hij vijftien jaar, vier maanden en achttien dagen oud was.

Deze recordcijfers, een constante in Messi's carrière, overvleugelen wellicht andere veelzeggende aspecten van dat debuut. Alsof het verleden zich aan het heden wilde opdringen, was José Mourinho destijds de coach van Porto. Luis Enrique speelde die dag in de spits en was de aanvoerder van Barça. Messi stond opgesteld als middenvelder – of *enganche*, zoals hij zelf graag zei – en in de 80e minuut kreeg hij een lange pass van Luis Enrique en maakte bijna een doelpunt. Een paar minuten later veroverde hij de bal op de keeper en had alle ruimte om te scoren, maar besloot naar een teamgenoot af te spelen, waarop de actie mislukte. Je kunt stellen dat Messi die twintig minuten alles uit de kast haalde en de hele tijd actief, dynamisch en gevaarlijk was. *El Mundo Deportivo* gaf hem de volgende dag drie sterren, bestempelde zijn spel als 'technisch' en schreef: 'Hij speelde als Ronaldinho. Er hadden twee doelpunten in gezeten.'

Behalve Messi debuteerden er die middag nog een paar jonge beloften uit het Mini Estadi van Barcelona, die ook hun aandacht opeisten. Oriol Riera was erbij, die nu doelpunten scoort voor de Western Wanderers in Sydney;

Tiago Calvano, een Braziliaan die bij Barça B speelde en vervolgens in Duitsland, Zwitserland, Australië en de Verenigde Staten; Manel Expósito, nog zo'n globetrotter die ook naar Australië ging en nu is gestopt, na eerst nog in de Belgische tweede divisie te hebben gespeeld; Jordi Gómez die even jong was als Messi en al snel in het Engelse en daarna Bulgaarse voetbal belandde, en nu bij de Cypriotische club Omonia Nicosia zit. Ze lopen allemaal tegen de dertig, hebben een veel minder spectaculaire carrière dan Messi achter de rug, maar herinneren zich vast en zeker de middag dat ze met hem in het eerste elftal debuteerden. 'Heb ik je ooit verteld over de dag dat Messi en ik voor het eerst met Barça speelden?' zullen ze zeggen, in de wetenschap dat ze de komende tien minuten verzekerd zijn van alle aandacht.